

ZELENOOKA

Da budem iskren, gotovo sam se usr'o od straha kad sam začuo lupanje po šalukatrama te neobične večeri. Provirih oprezno da vidim šta se to dešava, ne pomerajući kapke žaluzina. Dabome, imao sam mnogo razloga za oprez. Pa opet, ono malo što sam video smešta me je obezoružalo. Naime, radilo se o paru najlepših ženskih nogu koje sam ikada video. Naravno, požurio sam da otvorim kapiju.

„Izvinite, je li ovo Cvijićeva ulica?“, upita streljajući me najzelenijim pogledom koji sam ikada sreo. Imala je oči boje žada. Osvrnuh se levo, pa pogledah desno i najzad podigoh pogled na tablu koju je na zid nekad davno postavila gradska uprava. Je li ova mala nepismena?

„Jeste“, odgovorih kratko, sve više zapažajući detalje. Kaputić na njoj je bio elegantan, suknjica prekratka, a čizmice više ukras nego obuća. Kako li je uopšte dovede stigla po ovoj mećavi? Bilo je toliko hladno da se i prdež u gaćama smrzavao.

„Kažite mi, molim vas, gde se nalazi broj 46?“, zapita ona nesignurno. Ponovo osmotrih okolinu, pa je pogledah pažljivije. Zapazih,

uprkos obilato nanetom karminu, da su joj usne pomodrele i da joj se celo telo trese. U stvari, bilo je očigledno da je nadomak kolapsa, samo ja to nisam primetio šokiran pojavom takve krasotice na sopstvenom pragu.

„Bojim se da ne znam. Ali ne bi bilo loše da uđete i malo se ogrejete“, rekoh joj posle kraćeg premišljanja. Nisam je mogao ostaviti napolju. Smrzla bi se u sledećih petnaest minuta. Mala klimnu glavom i nehajno me obiđe ulazeći u dvorište.

„Mir Švrčo!“, brecnuh se na pseto što se ustremilo na neznanku koja kao da i nije primetila zabalavljenu gubicu i opake očnjake. Švrća zastade i dalje sumnjičavo prateći devojčine korake. Cura je krenula pravo prema kući poput oslobodioca, pa mi nije bilo drugo da je pratim u stopu i osmatram njenu zavodljivu pozadinu. Bila je vitka i uvijala je kukovima pri hodu, što je predstavljalo strahovito uzbudljiv prizor za nekoga poput mene. U stvari, ne sećam se kad sam poslednji put video ženu. Sve je ovo već predugo trajalo.

Sela je na otoman, a ja ubacih par cepanica u smederevac, pristavih olupanu džezvu i počeh da preturam po ormarićima. Bio sam siguran da sam negde još uvek imao čaja.

„Imate mnogo knjiga“, reče tiho, pa dodade, „znate, ja mnogo volim knjige.“

Odmerih s nelagodnošću hrpu kupusara u uglu sobe i odlučih da je pametnije da oćutim njeno zapažanje. Najzad, pošto umalo odustadoh, pronađoh kutiju sa čajem, pa se okrenuh posetiteljki. Radoznalo je osmatrala prostoriju koja je ujedno bila i kuhinja i spavaonica. Zapravo, sav moj život se upravo tu i odvijao. Bilo je jednostavnije tako.

„Tata je u mene usadio ljubav prema knjizi“, reče dok sam se zabavljao sa gotovo zaboravljenom ceremonijom pripreme čaja. „Obožavam Lorku i Bukovskog“, dodade ushićeno dok sam dolivao malo mučenice u šolje. Neće joj naškoditi ovako promrzloj, a i meni je trebalo nešto žešće.

„Mora da je to bilo davno“, rekoš postavljajući šolje na stočić, pa sedoh na rasklimatanu stolicu nasuprot devojci.

„Nisam tatu dugo videla. Otišao je da izučava anomaliju. Napisao je knjigu o tome“, raspriča se cura najednom nečim osokoljena. Nisam znao šta bih odgovorio i njenog promuklog glasa nestade u

napetoj tišini. Šolju je obuhvatila sa obe šake i spustila je pogled. Neko vreme smo ćutali i srkutali čaj, a onda se ona nasmeši i reče:

„U stvari, krenula sam da posetim tatu. Dobila sam pismo od njega“, šolja mi umalo ne ispade iz ruke.

„Pismo? Kad ste dobili pismo?“, pokušavao sam da delujem pribrano.

„Oh, to nije važno. Bitno je da mu znam adresu“, reče spuštajući šolju. „Hvala na čaju. Vreme je da krenem“, dovrši ustajući. Nisam mogao da verujem da će tek tako nestati.

„Kasno je. Možda biste mogli sačekati barem jutro?“, pokušah nespretno da je zaustavim.

„Ne, ne, ne, moram smesta krenuti“, zbrza ona polazeći prema vratima, a onda se iznenada okrenu prema meni i reče: „Hvala vam što ste me primili, ali ja moram pronaći tatu. Tako sam odlučila i tako će biti.“

Poželeh da je zagrlim i poljubim, da joj kažem istinu, ali me je nešto u njenoj rešenosti sprečilo u tome. Umesto toga dohvatih gunj sa vešalice i pružih joj ga.

„Uzmite makar ovaj kaput. Hladno je napolju“, rekoh i smesta me je nagradila najlepšim osmehom na svetu.

„Ne, hvala. Hoću da budem lepa za tatu“, reče, a ja posramljeno osmotrih svoj gunj. Stvarno je bio krajnje odrpan. Ona se okrenu i otvori vrata. Ledeni talas se probi u prostoriju dok je izlazila. Ogrnuh se kaputom i krenuh da je ispratim. Švrca se nije udostojio ni da proviri iz svog brloga. Proknjižio je da je mala bezopasna. Lagano pređosmo dvorište i izađosmo kroz kapiju.

„Hvala još jednom i doviđenja“, reče ona osmehnuvši se, pa se okrenu i laganim korakom stade odmicati.

„Doviđenja...“, promucah uzaludno pokušavajući da smislim nešto što bi je zadržalo. Negde iz ruševina kroz koje se probijala odjeknu štektavo oglašavanje lisice. Iz daljine je dopiralo prituljeno dumbaranje artiljerije, a vetar stade ponovo da se diže dok je zeleenooka nestajala u još jednoj predugoj noći.

Privijajući kaput čvršće oko sebe još neko vreme sam zurio u tamu koja ju je progutala, pa se vratih u kuću koja je ko zna kakvim čudom preživela nuklearno razaranje da nabacim još koju knjigu na vatru.

Ne bi valjalo da se ugasi.